

Beviset derfor. Men man fører ikke Beviset ved at optræde paa den Maade, hvorpaa de to ærede Ordførere for det konservative Folkeparti er optraadt i Dag. Naar saaledes det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller), lige før han fremsatte sine smukke Ord om, at vi gensidig troede om hinanden, at vi var fædrelandskærlige Mænd, der vilde bringe Ofre for Folk og Land i disse alvorlige Tider, udtalte noget saadant, som at Ministeriets Optræden i den vestindiske Sag havde styrket Separatismen paa Island. (Axel Møller: og Færøerne!) Jeg skal komme til det senere, det er meget værre . . . saa er det ikke en Udtalelse, der svarer til de skønne Talemaader — jeg mener ikke Talemaader i ond Forstand —, de Vendinger, hvormed det ærede Medlem sluttede; thi Beskyldningen er ganske uberegtiget. Hvad der har styrket Separatismen paa Island, er først det uforstandige Regimente, Højre førte overfor Island lige fra 1849 til 1901, og som vi andre nu har raadet Bod paa — og i den Henseende har Venstre og det radikale Venstre, hvad der ellers kan have været, os imellem, arbejdet fuldkommen Haand i Haand. Lige siden det overtog Styrelsen her i Landet og Parlamentarismen blev indført, tog Venstre den Opgave op at søge at tilvejebringe et godt Forhold til Island. Da det blev det radikale Venstre, der fik Ledelsen af Administrationen og Regeringens Førelse, fortsatte vi umiddelbart dette Arbejde, og efter 17 Aars Forløb staar vi nu med det Resultat at kunne forelægge den danske Rigsdag Forslag til en Forbundslov, som er vedtaget af Islands Alting og af det islandske Folk ved Folkeafstemning, og som vi har Grund til at tro er saaledes, at der derved raades Bod paa det gamle uvenlige Forhold, som tidligere eksisterede mellem Island og Danmark, et Forhold, for hvilket — det siger jeg med største Bestemthed og Sikkerhed — Hovedskylden paahviler Højre ved den daarlige Maade, hvorpaa det ledede Regeringsførelsen overfor Island i de nævnte godt og vel halvt-hundrede Aar. Det er ikke os, der har styrket Separatismen. Nej, Separatismen paa Island er i de senere Aar udelukkende blevet styrket fra de Kredse, som bestandig har skrevet og sagt, saaledes som det ogsaa er sagt i Dag af de konservative Ordførere, at Islænderne vil slet ikke nøjes med *noget*, de vil under ingen Omstændighed stille sig i et venkabeligt og godt Forhold til Danmark, de vil bestandig kræve mere og mere, vi kan

kun faa Strid og Uvenskab med Islænderne. Det er fra den Side, Separatismen paa Island er blevet styrket. Der har endda været et ganske bevidst Sammenspil mellem de ivrigste Separatister paa Island og den Mand, der bestandig fra Danmark har provoceret Islænderne til at stille større og større Fordringer — enhver ved, hvem jeg sigter til.

Jeg tror ikke, at det ærede konservative Parti vil styrke det gode Forhold mellem Færø Amt og det øvrige Danmark ved nu at lave en politisk Intrige hernede ved at stille et Forslag om, at alt skal ændres saaledes, at det, der bliver tilbage af dette Lovforslag, er noget helt nyt, nemlig en stedsevarende Ret for Færingerne til at fiske paa Islands Søterritorium. Enten bliver denne Forbundslov vedtaget, eller ogsaa kommer vi ud i næsten fuldkommen kaotiske Tilstande; thi hvad vil man sige paa Island, naar vi sender det Budskab derop, at det, som er vedtaget af Altinget med 37 Stemmer mod 2 og er vedtaget med mange Ganges Majoritet ved en Flkeafstemning, har man paa Foranledning af det konservative Folkeparti i den danske Rigsdag kasseret og ønsker nu at beynde helt forfra? Man skal være meget naiv for at tro, at dette vil føre til en Forhandling, hvis Resultat bliver en Odning med en stedsevarende Fiskeriret vedsland for Færingerne, vore danske Medborgere. Nej, man naar den Ting, at man sætter sig en Fjer i Hatten overfor Færingerne, man siger til dem: Vi er jeres rigge Venner, hold jer til os, vær I det konservative Folkepartis Mænd! — hvis der da er nogen deroppe, som tænker paa at være noget saadant; det tror jeg for Resten ikke, i Konservatismen kommer Færingerne vist ikke længere end til Venstre, så jeg tror slet ikke, de Konservative kan sige noget ved alt dette. Men de kan slet betydeligt, og jeg maa meget advæ imod en saadan Politik, thi Færingerne vil let faa det Indtryk, at der kunde have været gjort mere for dem, end der er blevet gjort. Dette Indtryk er fejlagtigt, men ved en saadan politisk Manøvre fra et konservative Folkepartis Side vilde den Tanke opstaa mellem Færingerne, vi ikke havde skaffet dem alt det, som det er muligt at skaffe dem. Hvis de Konservative stiller et saadant Ændringsforslag om, de jo har antydnet, og det forkastes a Rigsdagen, kan det af mange Færingere forstås, og de Konservative har da ikke aet andet ved deres Ændringsforslag end at styrke Separatismen, hvis der fine en saadan paa